

ПЕЛІКАН

Як пелікан сам власні груди роздирає,
Не чує болю, де го пре к дітям любов,
Кров із живого серця точить, розливає,
Щоб лиш були безпечні молоді його;
Так ти, о руська мати, грудь свою святую
Щохвилі роздираєш, проливаєш кров,
Щоб з нею зляти житні й благобита струю
На твоїх, ох так часто, негодних синов!
О боже, чи ж вовіки кров та плисти буде,
Чи ж злі вовіки будуть рану роздирати
В святой, а всегда щиро їх люблячой груди?
Чи, може, кров та стане здроєм благодати,
Чи, може, з поля нею зляного добудесь
Колись цвіт пишний: щастя бідной руськой хати?

Дня 27.10